

Küçük Dağ Kartpostalı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dağ Kartpostalı

Aysel Banu YAVUZAL

Yüksek dağlarda, havanın serin ve gökyüzünün geniş olduğu yerde, Milo adında tombul bir dağ sıçanı yaşırdı. Sıcak altın-kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve her zaman az önce lezzetli bir şey yemiş gibi görünen yuvarlak, tombul yanakları vardı. Boynunda, büyükannesinin ona ördüğü yosun yeşili bir atkı taşırdı. Sırtında, her zaman maceraya hazır küçük kahverengi deri bir çanta taşırdı.

Milo en sevdiği kayanın üstüne oturup mevsimlerin değişmesini izlemeyi severdi. Kışın dünya beyaz ve sessizdi. Yazın çayırlar yeşil ve vızıldayan arılarla doluydu. Ama son zamanlarda Milo kendini biraz yalnız hissediyordu. En iyi arkadaşı, Pip adında minik bir pika, dağların diğer tarafındaki uzak bir vadiye taşınmıştı. Milo, Pip'in parlak gözlerini ve neşeli cıvıltılarını özliyordu.

Bir sabah Milo'nun aklına bir fikir geldi. "Pip'e bir kartpostal göndereceğim!" dedi. Çantasından boş bir kart çıkardı ve karlı zirvelerle sessiz ormanı yazdı. Yeşil atkısıyla kendisinin küçük bir resmini çizdi. Sonra kartı çantasına koydu ve bir haberci bulmak için yola çıktı. Dost canlısı bir kartal, onu dağların ötesine taşımayı teklif etti. "Pip buna bayılacak," diye düşündü Milo gülümseyerek.

Günler sonra, pika Pip kartpostalı yeni vadi evinde aldı. Pip minik ve yuvarlağı; yumuşak gri-kahverengi tüyleri, büyük yuvarlak kulakları ve parlak koyu gözleri vardı. Küçük gök mavisi bir yelek giyer ve her zaman bir kulağının arkasında minik kırmızı bir kalem taşırdı. Milo'nun kartını görünce Pip'in kalbi sevinçle yerinden fırladı. "Milo beni hatırlıyor!" diye ciyakladı ve hemen bir cevap yazmaya başladı.

Pip, güneşin daha sıcak olduğu ve çiçeklerin daha erken açtığı vadisini yazdı. Mavi yeleğiyle kırmızı kalemi tutan kendisinin bir resmini çizdi. "Ben de seni özlüyorum," diye yazdı. "Ama kartın beni çok mutlu etti!" Kartı, hızlı teslim edeceğine söz veren bir kırlangıca verdi. Pip kuşun uçup gidişini izledi, içi sıcacık oldu.

Dağlarda Milo, Pip'in cevabını aldı. Minik çizimi görünce kahkahayla güldü. "Pip'in vadisi çok güzel görünüyor," dedi. Bir kartpostal daha göndermeye karar verdi, bu kez bahar erimesi hakkında. "Kar eriyor," diye yazdı, "ve ilk çiğdemler topraktan başlarını uzatıyor. Keşke onları görebilsen." Bir çiğdem çizimi ekledi ve dost canlısı bir dağ sıçanı gezginle gönderdi.

Bahar yaza dönüşürken Milo daha çok kartpostal gönderdi. Vızıldayan arıları, sıcak güneşi ve tatlı dağ meyvelerini yazdı. "Bugün bir sepet meyve topladım," diye yazdı. "Bana ikimizin de karnı morarana kadar yediğimiz zamanı hatırlattılar!" Pip bunu okuyunca güldü. Meyveye bulanmış bir pika çizimi ve kocaman bir gülümsemeyle bir kart gönderdi.

Pip'in cevapları da bir o kadar neşeliydi. Milo'ya vadisindeki kelebekleri ve su sıçratmayı sevdiği küçük dereyi anlattı. "Dün bir gökkuşağı gördüm," diye yazdı. "Seni düşündüm." Milo her kartı bir hazine gibi sakladı. Hepsini çantasında tuttu ve yağmurlu günlerde okudu. Uzak olsalar da dostlukları her zamanki kadar güçlü hissettiriyordu.

Sonbahar gelince Milo altın yapraklar ve serin hava hakkında bir kartpostal gönderdi. "Dağlar turuncuya ve kırmızıya dönüyor," diye yazdı. "Keşke renkleri görebilsen." Pip, vadisindeki hasat festivali hakkında bir kartla cevap verdi. "Büyük bir ziyafet verdik," diye yazdı. "Senin için küçük bir turta sakladım, ama yedim!" Milo kıkırdadı ve başını salladı.

Kış yine geldi, kar ve sessizlik getirdi. Milo ilk kar yağışını ve dünyanın beyaz kremalı dev bir pasta gibi görünüşünü yazdı. "Biraz sana benzeyen bir kardan adam yaptım," diye yazdı. Pip, kardan bir pika çizimiyle cevap verdi. "Ben de bir tane yaptım!" diye yazdı. "Ama benimki eridi." İkisi de güldü, kilometrelerce uzakta olsalar da.

Soğuk bir akşam Milo ateşinin yanında oturdu ve Pip'in bütün kartpostallarını okudu. Kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. "Bir fikrim var," dedi kendi kendine. "Bahar çiçeği festivali geliyor. Pip'i orada buluşmaya davet edeceğim!" Özel bir kart yazdı: "Sevgili Pip, lütfen bahar çiçeği festivaline gel. Büyük meşe ağacının yanında seni bekleyeceğim. Sevgiler, Milo." Hızlı bir şahinle gönderdi.

Pip daveti aldı ve sevinçle dans etti. "Milo'yu göreceğim!" diye sevindi. Minik kırmızı kalemini ve mavi yeleğini topladı ve uzun yolculuğa çıktı. Vadilerden geçti, tepeleri aştı, dağ festivaline giden yolu izledi. Kalbi heyecanla hızlı çarpıyordu. Arkadaşına sarılmak için sabırsızlanıyordu.

Festival günü Milo büyük meşe ağacına erken geldi. Yeşil atkısını takmış, kartpostallarla dolu çantasını taşıyordu. Bekledi ve bekledi, gözleri kalabalığı taradı. Sonra gök mavisi yelekli minik bir figür gördü. "Pip!" diye bağırdı. Pip minik bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Sarıldılar ve güldüler, gözlerinde sevinç gözyaşları vardı.

Festivalde hava bahar çiçeklerinin kokusuyla tatlıydı. Milo ve Pip bütün günü birlikte geçirdiler, hikâyeler paylaşıp güldüler. Birbirlerine gönderdikleri bütün kartpostallara baktılar. "Ne çok yazmışsınız!" dedi Pip. "Ama artık yüz yüze konuşabiliriz," dedi Milo. Sık sık birbirlerini ziyaret etmeye ve ayrı olsalar bile kartpostal göndermeye devam etmeye söz verdiler.

Güneş batarken meşe ağacının altına oturdular ve yıldızların belirişini izlediler. "Dostluk bir kartpostal gibidir," dedi Milo. "Uzaklara gider ve sevinç getirir." Pip başını salladı. "Ve her zaman eve giden yolu bulur," diye ekledi. Gülümsediler, ne kadar uzak olsalar da dostluklarının her zaman güçlü kalacağını bilerek.

Ve böylece, küçük dağ kartpostalı iki arkadaşı yeniden bir araya getirdi. Milo ve Pip şimdilik vedalaştılar, ama yine buluşacaklarını biliyorlardı. Yazmaya söz verdiler ve yazdılar. Dostlukları her mevsimde daha da güçlendi, gerçek dostların asla gerçekten ayrı olmadığını kanıtladı.